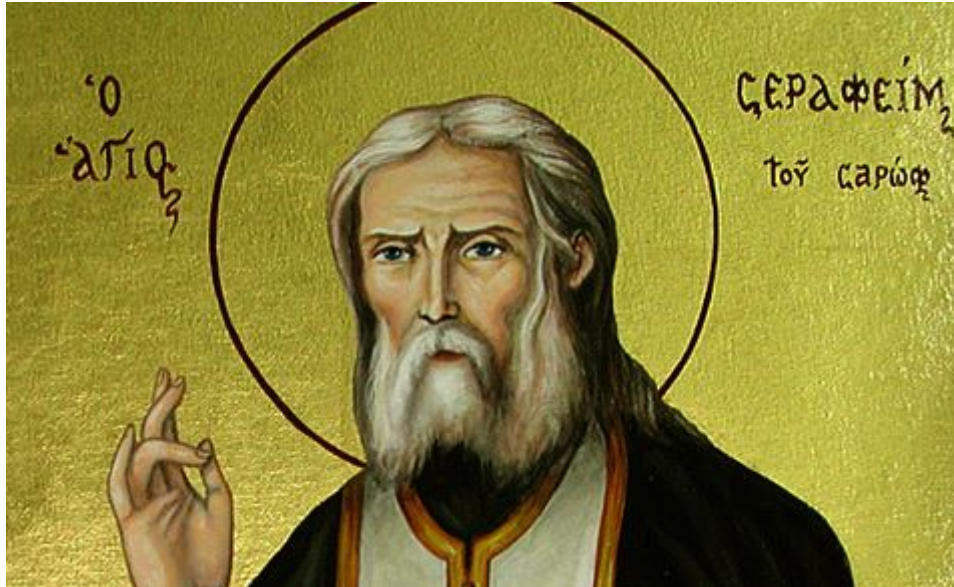

Από τον βίο του Οσίου Σεραφείμ του Σαρώφ (βίντεο)

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο Όσιος Σεραφείμ γεννήθηκε στο Κουρσκ της Ρωσίας στις 19 Ιουλίου 1759 μ.Χ. και ονομάστηκε Πρόχορος. Οι γονείς του, Ισίδωρος και Αγάθη Μοσνίν, ήταν ευκατάστατοι έμποροι. Ο πατέρας του είχε εργοστάσια πλινθοποιίας και παράλληλα αναλάμβανε την ανέγερση πέτρινων οικοδομημάτων, ναών και σπιτιών. Κάποτε άρχισε να χτίζει στο Κουρσκ ένα ναό προς τιμήν του Οσίου Σεργίου του Ραντονέζ, του Θαυματουργού, αλλά ξαφνικά το 1762 μ.Χ., πεθαίνει, αφήνοντας στην σύζυγό του τη μέριμνα για την ολοκλήρωση του ναού. Ο Πρόχορος κληρονόμησε τις αρετές των γονέων του και ιδίως την ευσέβειά τους.

Σε ηλικία δέκα ετών άρχισε να μαθαίνει με ζήλο τα ιερά γράμματα, αλλά αρρώστησε ξαφνικά βαριά χωρίς ελπίδα αναρρώσεως. Στην κρισιμότερη καμπή της ασθένειας είδε στον ύπνο του την Παναγία, η οποία υποσχέθηκε ότι θα τον επισκεφθεί και θα τον θεραπεύσει. Πράγματι, έτυχε μια μέρα να γίνεται λιτανεία και να περνά έξω από την οικία του μικρού άρρωστου παιδιού, η θαυματουργή εικόνα της Θεοτόκου. Τη στιγμή εκείνη έπιασε δυνατή βροχή. Η λιτανεία σταμάτησε και η εικόνα μεταφέρθηκε στην αυλή της οικίας του Προχόρου, μέχρι να περάσει η μπόρα. Τότε η μητέρα του Αγάθη, κατέβασε το άρρωστο παιδί της και το πέρασε κάτω από την εικόνα. Από την ημέρα εκείνη η υγεία του βελτιώθηκε μέχρι που αποκαταστάθηκε τελείως.

Νέος εγκαταλείπει το πατρικό του σπίτι, στην πόλη Κουρσκ, και έρχεται να

μονάσει στη μονή του Σάρωφ. Η δοκιμασία του προκειμένου να γίνει Μοναχός διαρκεί οκτώ χρόνια. Στις 13 Αυγούστου του 1786 μ.Χ. κείρεται Μοναχός με το όνομα Σεραφείμ. Σε δύο μήνες χειροτονείται Διάκονος.

Περιφρουρούμενος με το ταπεινό φρόνημα ο Διάκονος Σεραφείμ, ανέρχεται στην Πνευματική ζωή «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν». Ως Διάκονος παραμένει όλη την ημέρα στο Μοναστήρι, διακονεί στις Ακολουθίες, τηρεί με ακρίβεια τους μοναστηριακούς κανονισμούς και εκτελεί τα διακονήματά του. Το βράδυ όμως απομακρύνεται στο δάσος, στο ερημικό του κελί, όπου διέρχεται τις νυκτερινές ώρες με προσευχή, και πολύ πρωί επιστρέφει πάλι στο μοναστήρι.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1793 μ.Χ. χειροτονείται Ιερέυς και αποδύεται με μεγαλύτερο ζήλο και αγάπη στον Πνευματικό αγώνα. Τώρα πλέον δεν τον ικανοποιεί ο βαρύς για τους άλλους μόχθος της κοινοβιακής ζωής, δηλαδή η κοινή προσευχή, η νηστεία, η υπακοή, η ακτημοσύνη. Μέσα του φουντώνει η δίψα για πιο υψηλές Πνευματικές ασκήσεις. Εγκαταλείπει λοιπόν, με την ευλογία του Ηγουμένου, τη Μονή και αποσύρεται μέσα στο πυκνό δάσος του Σάρωφ. Περνά εκεί δεκαπέντε χρόνια σε τέλεια απομόνωση, με αυστηρή νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, μελέτη του Θείου Λόγου και σωματικούς κόπους. Για χίλιες ημέρες και χίλιες νύκτες μιμείται του παλιούς στυλίτες της Εκκλησίας. Ανεβασμένος σε μία πέτρα και με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, προσεύχεται: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι μοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ».

Τελειώνοντας την αναχωρητική ζωή επανέρχεται στη Μονή του Σάρωφ και κλείνεται σαν σε μνήμα στην απομόνωση για άλλα δεκαπέντε χρόνια. Για τα πρώτα πέντε βάζει τον εαυτό του στον κανόνα της σιωπής. Με την αδιάλειπτη προσευχή φωτίζει ολόκληρος από την Θεία Χάρη και αξιώνεται να ζήσει Πνευματικές αναβάσεις και αν δει θεϊκά οράματα. Μετά τον εγκλεισμό, ώριμος πλέον στην Πνευματική ζωή και γέροντας στην ηλικία, αφιερώνεται στη διακονία του πλησίον, του ελάχιστου αδελφού. Με την αυστηρή ασκητική ζωή του και την φωτεινή μορφή του είχε προσελκύσει γύρω του πλήθος Χριστιανών, που τον αγαπούσαν και πίστευαν ακράδαντα στην θαυματουργική δύναμη των αγίων του προσευχών. Πλούσιοι και φτωχοί, διάσημοι και άσημοι συνέρρεαν καθημερινά στο κελί του, για να λάβουν την ευλογία του και την Πνευματική καθοδήγηση για τη ζωή τους. Τους δεχόταν όλους με αγάπη και όταν έβλεπε τα πρόσωπά τους αναφωνούσε: «Χαρά μου!».

Εξομολογούσε πολλούς, θεράπευε ασθενείς, ενώ σε άλλους έδιδε να ασπασθούν τον σταυρό που είχε κρεμασμένο στο στήθος του ή την εικόνα που είχε στο τραπέζι του κελιού του. Σε πολλούς πρόσφερε ως ευλογία αντίδωρο, αγίασμα ή παξιμάδια, άλλους τους σταύρωνε στο μέτωπο με λάδι από το καντήλι, ενώ μερικούς τους αγκάλιαζε και τους ασπαζόταν λέγοντας: «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Την 1η Ιανουαρίου 1833 μ.Χ., ημέρα Κυριακή, ο Όσιος ήλθε για τελευταία φορά στο Ναό του νοσοκομείου των Αγίων Ζωσιμά και Σαββατίου. Ἀναψε κεριά σε όλες τις εικόνες και τις ασπάσθηκε. Μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας ζήτησε συγχώρεση από όλους τους αδελφούς, τους ευλόγησε, τους ασπάσθηκε και παρηγορητικά τους είπε: «Σώζεσθε, μὴν ἀκηδιᾶτε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε. Στέφανοι μᾶς ἐτοιμάζονται». Ο Μοναχός Παύλος πρόσεξε ότι ο Όσιος εκείνη την ημέρα πήγε τρεις φορές στον τόπο που είχε υποδείξει για τον ενταφιασμό του. Καθόταν εκεί και κοίταζε αρκετή ώρα στη γη. Το βράδυ τον άκουσε να ψάλλει στο κελί του Πασχαλινούς ύμνους: «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι....», «Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ....», «ὦ, Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον, Χριστέ....».

Ο Όσιος κοιμήθηκε με ειρήνη στις 2 Ιανουαρίου 1833 μ.Χ. Οι μοναχοί τον είδαν με το λευκό ζωστικό, γονατιστό σε στάση προσευχής μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, ασκεπή, με το χάλκινο σταυρό στο λαιμό και με τα χέρια στο στήθος σε σχήμα σταυρού. Νόμιζαν ότι τον είχε πάρει ο ύπνος.

Τα ιερά λείψανά του εξαφανίστηκαν κατά την περίοδο της Οκτωβριανής επανάστασεως και ξαναβρέθηκαν το 1990 μ.Χ., στην Αγία Πετρούπολη. Το 1991 μ.Χ. επέστρεψαν στην μονή Ντιβέγιεβο.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:
